

Nu heerschte er overal door onrust, angst en smart gedrukte bedrijvigheid. Brood en vleesch werd naar den burcht gebracht. Burkhardt sprak met Gibbich af, dat hij met de zijnen onmiddellijk naar Sarbodesdorf en dan tegen den middag naar den Zwartten Man zou trekken; op Rotmar's verzoek beloofde hij, zoo spoedig mogelijk een bode naar Mürlenbach te zullen zenden.

Rotmar, die nog duizelig was door den slag van den heer van Vianden, werd door de zijnen tegelijk met Gibbich naar den burcht gebracht, om uit te rusten en zich weer te herstellen voor den komenden veldtocht. Beiden vielen terstond in slaap. Aan het bed van den graaf zat Ortrud, legde omslagen met koelende kruiden op zijn voorhoofd, en hoorde, hoe hij in zijn ijkoorts telkens den naam Hildegard noemde.

Den heelen nacht door was alles op den burcht in de weer, paarden werden getuigd en uit het dorp naar boven gebracht, de in den strijd beschadigde wapenen hersteld; en pas toen men met dat alles klaar was, dachten ze aan spijs en drank, die ze zoo lang reeds hadden ontbeerd.

Dankwart echter, die zich alles had laten vertellen, wat er gebeurd was, liep den heelen nacht zonder een oog te sluiten op de torentinne heen en weer. Hij vreesde, dat Waltram misschien van plan was, een nieuwen aanval te doen op den burcht; maar dan zou hij toch Dankwart, den torenwachter, op zijn post vinden.

Even na middernacht ontwaakte Gibbich; hij stond op, keek naar den duisteren hemel en weende, toen hij dacht aan al degenen, die hij niet meer had kunnen waar-
schuwen.

Zou hij een uniform dragen?

In Amerika, het land der wonderen, is iets heel leuks aan de hand met een poes. Ik hou je niet voor den mal: een Amerikaansch Spoorwegtijdschrift heeft 't verteld.

Een Amerikaansche Spoorwegmaatschappij, in Arkansas (zoek maar op je kaart) heeft een heele lange lijst met de namen der ambtenaren. Daaronder komt voor: een kater, Tom. Net zoo goed als voor wien ook wordt er per maand geld voor hem uitbetaald, zoowat vijf gulden. Hollandsch geld. Dat is voor zijn voedsel.—

De Maatschappij had in haar vrachtloodsen erg veel last van ratten en muizen. Die knaagden aan de vrachtgoederen en hun verpakking en dan moest de Maatschappij de schade maar weer betalen. Tot dat haar ging vervelen en ze een goede kater ging zoeken.

Ze kreeg vele sollicitanten en liet ze allemaal werken op proef. „Tom kreeg de post, want hij kon ratten aan en ving muizen bij tientallen. Nu begrijp je vanzelf waarom er nog geen vijf gulden per maand noodig is voor Toms voedsel — hij vindt 't zelf wel en dat geld zal enkel voor melk en een versnapering zijn.

Het Spoorwegtijdschrift maakt nog een grapje over Tom: „Tom is eenvoudig een volmaakt ambtenaar. Nooit moppert hij, nooit verluiert hij zijn tijd en nooit zal hij klagen, dat hij teveel te doen heeft en te hard moet werken.”

Nannie van Wehl.